

да ти кажа азъ тебе! . . . “ Баба Вела ядосано се обърна да накаже своето палаво внуче, но Василъ бѣ вече седналъ долу край нея, засмѣнъ до уши, па тѣй любезно гледаше на баба си, щото тя веднага забрави яда си и спокойно почна и тя да се шегува съ него.

— Ехъ, баби, и ти ще дойдепѣ на моята старостъ и тебе тѣй ще подиграватъ; охъ, изпращеха ми старитѣ кокали . . . ахъ ти дяволито дѣте, па се и кикотишъ още на туй отгорѣ . . .

— Нѣ, бабо. Азъ за друго нѣщо се смѣя. Я гледай този буенъ огънъ — това, да речемъ, е слънцето; тенджоритѣ и тепсиитѣ край огъня сж звѣздитѣ, а ти, бабо, си кривата мѣсечина . . . а, ха, ха . . .

— Какво слънце, какви звѣзди и не знамъ още какво . . . мѣсечина, ха? . . . Крива мѣсечина . . . подигравашъ се съ баба си . . . Кой те научи тѣй да се подигравашъ? . . .